

mohla volně disponovati, protože akcie tyto byly jejím vlastnictvím. Zjistil, že žalobce sporné akcie daroval žalované, koupiv je za peníze ze společného konta a uloživ je na společné depo, s nímž obě strany měly právo volně disponovati. Soud odvolací připojuje se úplně k důvodům rozsudku odvolacího, jenž správně vyvodil, že zákonným předpisům §§ 938, 943 a 1246 obč. zák. bylo vyhověno a že obzvláště uložením sporných akcií do depotu společného žalobci a žalované předchozí slib darovací skutečným odevzdáním byl realizován. Žalovaná tudíž, vyzvednuvši sporné akcie, disponovala jimi jen vlastním jménem.

Čís. 2433.

Ustanovením Šu 10, odstavec třetí, konkursního řádu uznána přípustnost zajišťovacího převodu i dle občanského práva.

(Rozh. ze dne 27. března 1923, Rv I 1522/22.)

Žalobci domáhali se, by byly z exekuce vyloučeny věci, k nimž dle svého tvrzení nabyli práva vlastnického, ježto na ně byly převedeny ku zajištění jich pohledávky. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly, o d v o l a c í s o u d uvedl v d ů v o d e c h: Odvolací soud má za to, že právní jednání, označená jako »zajišťovací převlastnění«, jednak proto, že zákon nezná nabytí vlastnického práva ku zajištění pohledávek, jednak proto, že úmluvy o zajišťovacím převlastnění jsou úmluvami na oko, nemohou nikdy tvořiti platný důvod k nabytí práva vlastnického. Jednání taková jest naopak posuzovati dle jich pravé právní povahy. I konkursní řád zastává totéž hledisko, ježto nepřiznává v Šu 10 t. zv. zajišťovacímu převlastnění plných účinků nabytí práva vlastnického, považuje nároky věřitelů za **odlučovací**, nikoliv **vylučovací**.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolací soud nesdílí názoru odvolacího soudu, že smlouva, osvědčená prohlášením ze dne 13. října 1921, již Arnošt H. převádí své svršky na žalobce ku zajištění jejich pohledávky, není platným nabývacím důvodem vlastnického práva. Dle Šu 10 (3) konk. ř. platí ustanovení daná o reálních věřitelích také o osobních věřitelích, kteří nabyli určitých kusu majetku dlužníkovy k zajištění svých pohledávek. Z tohoto ustanovení plyne, že konkursní řád předpokládá možnost platného převodu zajišťovacího, a z toho dlužno dovozovati, že tím uznává i jeho přípustnost dle občanského práva, neboť nemělo by zřejmě smyslu, by konkursní řád ustanovoval právní normy pro případy, které dle platného hmotného práva vůbec nemohou nastati. Ani názor, že zajišťovací převod vlastnictví jest právním jednáním na oko, jež dle jeho pravé povahy dlužno pokládati za zastavení věci k pojištění zápůjčky (§ 916 obč. zák.), není oduvodněn; strany chtějí převodu vlastnictví, nikoliv zastavení, poněvadž onen poskytuje věřiteli větší jistoty a snazšího uspokojení, nežli jinaké způsoby zajištění. Avšak nižším soudům jest dáti za

pravdu v tom, že nedostává se v tomto případě druhé náležitosti převodu práva vlastnického, totiž odevzdání věci Arnoštem H-em žalobcem. Dovolání tvrdí, že věci byly odevzdány prohlášením dle §u 428 obč. zák. Dle tohoto ustanovení musí se však prohlášení toho, kdo věc na jiného přenáší, že ji převádí do vlastnictví přijímatele a že ji budoucně bude mít jménem tohoto, státí způsobem prokázatelným. Zci-zitel musí tuto svou vůli projevití způsobem, znatelným nejen přejímá-teli, nýbrž i třetím osobám, tedy osvědčiti listinou nebo projevití před svědky, rozdílnými od osoby přejímatele. To se v tomto případě ne-sialo. Dle zjištění prvního soudu, proti němuž nebylo brojeno, nebyl při předání věci Josefu S-ovi nikdo přítomen a nebylo ani tvrzeno, že byla o předání sepsána listina, předání to osvědčující. Že věci, o jejichž vy-loučení z exekuce se žádá, byly později opatřeny nápisy, jimiž byly ozna-čeny za majetek banky, přišlo by v úvahu jen s hlediska odevzdání zna-meními dle poslední věty §u 427 obč. zák.; tento způsob odevzdání není však v tomto případě přípustným, poněvadž jsou to věci, které bylo možno odevzdati z ruky do ruky.

Čís. 2434.

Nárok na náhradu škody dle §u 932 obč. zák. předpokládá zavinění zcizitele dle XXX. hlavy obč. zák.

(Rozh. ze dne 27. března 1923, Rv I 1550/22.)

Žalobce prodal a odevzdal žalovanému dne 23. června 1921 opotřebované motorové kolo za 8.000 Kč, na něž žalovaný splatil 3.500 Kč. Proti žalobě o zaplacení zbytku kupní ceny namítl žalovaný, že kolo má o 2.500 Kč menší cenu pro skrytou vadu, že vynaložil na opravu 1118 Kč 80 h a navrhoval, by o tyto položky byla požadovaná kupní cena snížena. **P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e** vzal v počet menší cenu kola o 1.500 Kč, již odrazil od zažalovaného peníze, nepřiznal však žalovanému srážku za náklady na opravu kola, ježto nebylo prokázáno zavinění žalobcovo. **O d v o l a c í s o u d** k odvolání žalovaného rozsudek potvrdil. **D ů v o d y:** Dle §u 932, nový doslov, obč. zák. přicházejí při správě kromě práva na zrušení smlouvy a vrácení plnění v úvahu: 1. nárok na doplněk nebo opravu, 2. nárok na slevu a 3. nárok na náhradu škody. Zde přichází v úvahu nárok na slevu, ježto žalovaný snaží se do-voditi, že i náklady na opravu souvisejí se znehodnocením kola. Soud první stolice vzal za prokázáno, že cena kola byla snížena o 1.500 Kč, že vada kola nebyla pro žalobce poznatelná, ježto ji bylo možno zjistiti teprve rozložením kola, což při prodeji není obvyklým. Vady, za něž prodatel ze správy ručí, jsou takové vady věci, jež tu byly v čase pře-dání věci, nikoliv však takové, jež se objevily teprve později, třebaš i souvisely s původní vadou. Vady posléz uvedené postihují prodatele pouze tehdy, lze-li mu je přičísti k vině. Ježto však žalovaný zavinění žalobcovo ani netvrdil, nemůže žádati náklad na opravu kola.

N e j v y š š í s o u d dovolání nevyhověl.